

ГОЛОС З КИЇВА ДО БРАТІВ УНІЯТІВ.

З ЛАСКИ БОЖОЇ Й ВОЛІ ЦЕРКВИ АРХІЕПІСКОП ВАСИЛЬ ЛИПКІВСЬКИЙ, МИТРОПОЛИТ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ УКРАЇНИ.

ДО БРАТІВ УКРАЇНЦІВ, ЩО В ПІДЛЕГЛОСТІ РИМСЬКОМУ ПАПІ В ТАК ЗВАНІЙ УНІІ З НИМ ПЕРЕБУВАЮТЬ.

Браття Українці. Вертайте до дому. Визволяйтесь з чужої опіки жорстокого вітчима — Папи Римського. Вертайте до рідної Матері Української Автокефальної Православної Церкви — тієї Матері, що нас породила святим хрещенням за св. князя Володимира, охороняла й виховала наш народ у тяжкі часи Татарщини, благословляла наше козацтво на боротьбу за волю й віру нашого народу з польським панством і завжди була нашому народові найкращою утіхою й підтримкою за часи його вільного життя...

Любі мої. Тяжка пригода спіткала наш бідний народ 300 літ тому назад. Ще тільки що він почав ставати на ноги, тільки що став набувати собі духовної сили й єдності під опікою рідної Матері своєї Церкви, а хижі око „князів світу сього” вже тільки за ним стежило, як рябеш за курчам, щоб у слушний час всадити в нього свої хижацькі кохті...

Римський Папа, що давно вже зазіхав на нашу людність, на нашу Церкву, щоб покласти її під ноги свого владолюбства, рабською послугою польському уряду, зрадою нашого панства та вищого духовенства через своїх слуг ксьондзів та єзуїтів у значній мірі досяг свого. Свої-ж зрадники Єпископи, продавшись віковичному ворогові нашому — польському панству, кинули значну частину нашого народу під ноги його власника Папи в так звану унію. За що дбали Іпатій Потій, Кирило Терлецький, Йосафат Кунцевич та інші проводирі унії, коли вони за допомогою польського панства та зграї папських прислужників насильством і утисками гнали наш народ в унію? Чи за народ вони дбали, чи за себе дбали, щоб здобути ласку у панства та уряду польсько-католицького, чи за те ще дбали, щоб свій народ, його волю, його віру принести в жертву папському та свому властолюбству?

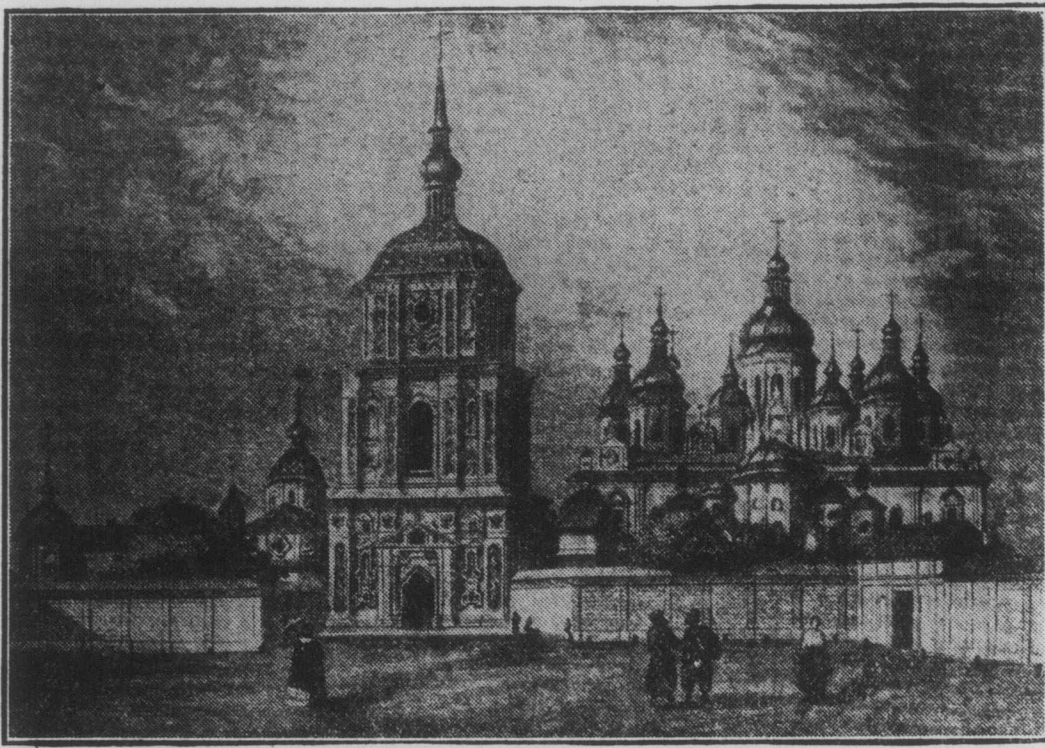
Найбільш вільні й чесні сини нашого народу — його козацтво та селянство, зрозуміли, що се іменно так і є, для них не було більшого ворога як унія. Се іменно унія є головна винувниця розкладу, знесилення й довгого поневолення нашого народу. Тікаючи від унії, від небезпеки з боку Римського Папи, друга, ще більша частина нашого народу попала у тісні обійми лихої мачухи — Московської Церкви з її царем і патріярхом, яка теж стала нищити волю українського народу, його рідну мову, рідну освіту, кинула наш нарід під ноги царя московського — сього кесаря-папи. Єдине живе тіло нашого народу було розбите, розрубане, кровію стікало, а над ним тільки ширяли чорні круки в папських сутанах та московських рясах та нетерпеливо чекали, поки наш народ стане трупом, щоб виклювати йому мертві очі... А матір. Де-ж була його рідня матір, його рідня Церква? В московській неволі, в тюрмі, в тяжких кайданах поневолення, вона позбавлена була всякої можливості дбати про своїх дітей...

Але не дав пропасти Милосердний Господь нашій Церкві, нашому народові. В часи великих заколотів, з під тяжких руйн московської тюрми визволилась наша рідня матір, наша свята православна Церква й вже гонить з України лиху мачуху Церкву Московську, вже збирає до себе своїх дітей з усього світу, вже піклується про те, щоб живе тіло нашого народу, що так жорстоко розрубане, поділене між Москвою та Римом, знову зрослося, з'єдналося, знову відродилося для нового вільного світлого життя. Визволяйтесь же й ви, брати-уніяти, з під ніг Римського Папи, з під опіки його слуг, тікайте до рідної матері — до Української Автоке-

фальної Православної Церкви. І перш за все ви, брати-уніяти, що мешкаєте на терені вільної Америки, визволяйтесь. Не личить вам в краю волі бути духовними невольниками — визволяйтесь — і своїм братам, що під владою Польщі, в унію закуті, допомагайте визволитись. Тепер уже ясно, кудажо прямує унія: останньою згодою римського папи з польським урядом вона являється тією пасткою, в якій хочуть заморити наш народ, окатоличити й ополячити його. Про се завжди дбали й дбають всі уніятські керівники не виключаючи й митрополита Шептицького, як про обмосковлення Українського Народу дбали й дбають всі керівники Московської Церкви. Отже пора нам усім визволитись з під чужої опіки й єднатись коло рідної вільної Церкви, яку наш народ власними силами за допомогою благодати Божої віками свого життя утворив на ґрунті православної віри, не в Римському Папі, що Христову віру обернув у засіб свого самовладства, не в Московському Патріярхові, що віддав Христову віру в знаряддя царського самодержавства, а в Христовій волі, в свідомості й побожності нашого народу, в його єдності й братерстві. У Христі є найкраща заповідь справжньої православної віри, дійсної Христової Церкви. Визволяйтесь так з під опіки Риму, як ми визволились з під опіки Москви. Ідіть до нас, до нашої Рідної Церкви, в наше рідне братерство, в нашу рідну сім'ю, „нехай мати усміхнеться, заплакана мати” (Тарас Шевченко).

Насмілююсь піднести свій голос братерського закликати й до вас пан-отці унії. Безумовно дуже далеко ми ще стоїмо один проти одного, високі гори, глибокі вікові провалля нас ще розділяють. Але не свій слабкий голос я подаю до вас, браття, а голос Матері, Рідної Церкви, яка є громада вірних, яка весь наш Український Нарід, що по всьому світу

й голос його скрізь лунає. А сей голос ясний: єднайтесь пан-отці з народом, чиніть його волю. Не будьте подібними до попів Московської Церкви, що з безнадійною ворожістю по ставились до волі Бога й нашого народу в справі відродження нашої Церкви. Зрозумійте велике значіння для життя нашого народу єднання його не поневоленням рабства а волею братерства. Ідіть же до нас і па рафіян своїх, народ наш — ведіть. Скажемо тим горам, що на нас віками навалились та нас по ділили: руштесь і киньтесь у море — скажемо з вірою в Єдиного Визвольника й Голови Цер-

Собор св. Софії в Києві. Катедра Найпочетнішого Митрополита Василя Липківського.

кви своєї Христа Спасителя, з любов'ю до нашого меншого брата, до нашого рідного народу — скажемо сим сумним горам: руштесь і киньтесь у море — і станеться... Наш любий брат і співробітник в Америці архієпископ Іоанн Теодорович нехай стане й вашим старшим братом і першим слугою, а наша Церква, наша громада вірних нехай стане для вас тією купівлю силоамською, омившись у якій почуттям єдності й братерства ви скинете з своїх очей полуду мертвого холодного блиску Римського Папи й побачите животворчий світ Христовий.

Царю-ж вічному, нетлінному, невидимому, єдиному, премудрому Богові нехай буде честь і слава на віки вічні. Амінь. (Тим. 2. 17).

Року Божого, 1925, 10 серпня.

Архієпископ Василь Липківський,
Митрополит Київський і всієї України.

З оригіналом згідно

Член-Секретар ВПЦР. П. Гордовський.

„Православний Вісник” є одинокий релігійно-моральний український часопис в Канаді, який видається Українцями за українські гроші.

Чи Ви вже зложили свою жертву на Українську Православну Катедру в Вінніпегу? Коли ще ні, то жертвуйте таки нині. Той богато дає, хто зараз дає!